

Memòries d'un "alguacil"

Gisela Torrò Mollà - Salva Sanchis Soler

Manolo Torrò, "el senyo Torrò, l'alguacil" com és conegut al poble, conta què quan ell entrà a l'ajuntament d'Ontinyent per a treballar, la imatge de la Soledat era custodiada per l'Ajuntament. Aleshores, els alguatzils eren els que s'encarregaven de cuidar-la, de netejar-la... I per tal, què feien?

Ens diu que al estar la Mare de Déu en un lloc un tant elevat, i les persones no aplegaven, cridaven a l'encarregat d'obres, qui venia junt a la brigada de l'ajuntament i muntava una bastida, i entre unes quatre persones la baixaven a terra. Per a preparar les andes feien falta uns ferraments, els quals, recorda que guardaven en un dels banquetes "primets", especifica, de davant de l'altar major.

Eixos bancs que estaven tancats baix clau, guardaven a més dels ferraments, els coixins reclinatoris que tenia l'ajuntament per a quan les autoritats municipals acudien a les misses. D'aquesta forma s'estalviaven un bon grapat de feina trafegant arreus amunt i avall, era obrir el caixó i tindre-ho tot a mà. - explica.

Amb una mirada traslladada al temps passat, el senyo Torrò recorda les primeres andes que tenia la Soledat, eren de fusta de mobila, tot i la

força d'aquesta fusta eren unes andes un poc menudes per al que és la talla de la Soledat, a més d'anar sols amb dos barres i que tenia un balanceig prou pronunciat. Explica que no era gens fàcil de portar, tenien por de que quan la portaren caiguera degut a l'oscil·lació, i per evitar-ho van tindre que ficar algun que altre travesser per a donar-li més fixació, fins i tot encara donava de sí la fusta. Aquelles andes realitzades a l'any 1944 eren austeres i per a res, com ja havem dit, adequades a l'alçada de la talla de la Mare de Déu. -Era com portar a un pilar llarg i adreçat en un lloc estret- explica. -Això sí que era un perill...-

El senyo Manolo, continua dient que, qui era per aquell moment el rector de La Vila, va prendre mesures sense dir res, i va fer unes andes noves més grans, pensant en canviar per tal de poder-la traure més còmodament, tot i la bona fe del capellà tampoc van resultar ser del tot el que esperaven, era cap al final dels anys 70 del segle passat.

Eixes noves andes no van poder eixir, sols va estar la Mare de Déu damunt per a provar-la, la fusta de les que estaven fetes era aglomerada, i al ficar-la van donar de si, a més de cluir pel

pes lògic de la Mare de Déu, ja que no té el mateix suport que la fusta fixa.

Estaven fetes d'aglomerat. -cosa que diu no li va agradar.

Jo en el seu moment no vaig dir res, no em vaig queixar. Però no em va apanyar des del primer moment eixe material, ja que podien causar un mal entropés. -Conta Manolo.

El senyo Torró diu que a la pujada de la bola, on hui està l'oficina tècnica, hi ha un quartet, allí es guardaven entre d'altres coses, les andes de la Soledat, incloent les barres, els cirials de la corporació municipal o una senyera que com diu ell "en tenim una com la de València", i que hui la podem veure exposada al MAOVA. Allí tot el material estava guardat amb molta cura, els arreu tenen que ser d'un any per a un altre i s'havien de conservar.

Continua contant-nos el senyo Manolo que en l'església muntaven a la Soledat en les andes; i una volta damunt d'estes, li ficaven el mantell i la corona. Una vegada estava preparada la baixaven al convent de les monges Carmelites. Qui la baixava? Els guàrdies municipals i els treballadors municipals, que també la processonaven.- ens diu Manolo. Una vegada

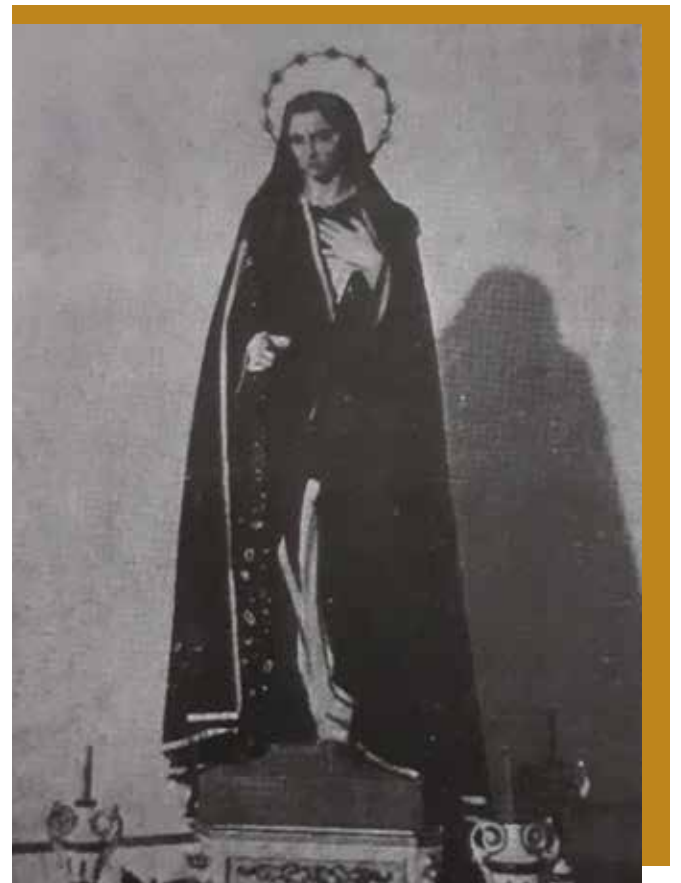

Treballadors municipals, brigada d'obres

acabada la processó, el procés per tornar-la al lloc seria el mateix, però a la inversa. Tornava la brigada d'obres, la pujaven de nou al seu lloc, i ahí romandria fins l'any següent.

Quan retiraven el mantell de la Mare de Déu, el senyo Torró el baixava a les monges Carmelites, qui el llavaven i preparaven per a que l'any següent estiguera a punt.

El mantell el duia posat durant tot l'any en un principi, ja que segons conta, per molt que la talla de la imatge estiguera vestida, alguna gent deia "que era molt cridanera".

El senyo Manolo explica que evidentment, de tot açò fa molts anys, ja que ens parla de quan començava ell d'aguatzil, va entrar un 20 de Novembre del 1964 i es va jubilar l'1 de Juny del 1999, Va estar 35 anys amb aquesta tasca. Com sol passar, les persones anaven fent-se majors i cada vegada els costava més preparar-ho tot. Fins què va arribar un dia en que l'alcalde els va dir als alguatzils:

-Hi han uns xics que volen encarregar-se de la Soledat.

Per al senyó Torró en aquell moment va ser un alè de vent fresc, ja que tenia massa feina per ocupar-se de la Soledat, els gegants i cabets o la mateixa missa de Campanya de les Festes de Moros i Cristians que per aquell moment es feia al Sant Domingo -com ens diu en la seua mirada perduda en la memòria-, i tants indrets dels que s'havien d'ocupar per a preparar qualsevol festa, a més de la tasca pròpia municipal.

-En aquell moment tot ho carregàvem els alguatzils.- Acaba dient.

Les andes que hui porta la Soledat, no les ha arribat a custodiar, doncs eixes son noves i les va demanar la confraria per a processionar dignament i amb seguretat, tindran uns 20 anys. Ens diu que són unes andes imponents, de fusta pura, amb una capacitat per a 18 portadors i 4 muleters.

Als seus laterals, fusta tallada per Gregorio García qui treballaria la fusta a sa casa del carrer del Delme i que representen l'església de Sant Miquel, al mateix Benlliure al costat de la Soledat i El Sant Sepulcre, l'escut i senyera del poble, i el cor de la Soledat amb els set punyals, aquestes tres últimes al cap davant de les andes.

Les paraules de Manolo, el "senyó Torró, l'alguacil", ens obrin els ulls a històries del passat que ens conten l'evolució del pas en aquells temps, i la feina feta per a mantindre-la.

Moltes gràcies senyó Manolo, per ser memòria viva del nostre passat per a mantindre viu el present.

*Fotos 1,2 i 5 família Torró. Foto 3 família Gómez – Jaime. Foto 4 llibre LX aniversari de la talla de la Soledat.

